

Ebben az időben már nem volt kötelező a vándorlás. Vándorkönyv sem volt, hanem munkakönyv. Imre szerette a változatos életet s úgy gondolta; minél több cipésműhelyben megfordul, annál több tapasztalatot szerez s a szakmát alaposan megismeri. Saját szerszámokat kellett vásárolni, mert a mesterek csak úgy fogadtak fel segédek.

Kézi szerszámok; reszelők, árok, ráspolyok, különböző kalapácsok, herapófogo, felfogo, lábszár, esetleg keptefák, de az utóbbi nem minden segédnek volt s nem is kérte a mester.

1920-ban Schmiel György nevű cipésmesternél volt ászti tavaszig Belatonendrédén. Aztán Siófokra ment özv. Diosi Józsefné tulajdonában levő cipész műhelybe, ahol annak veje Beleki István volt a cipésmester. Imre volt az egyedüli segéd. Csak néhány hónapig maradt ott, aztán Budapestre ment. Újpesten, az Attila utcában helyezkedett el egy kisebb cipészüzemben, ahol nyolcan voltak segédek. Rokonoknál lakott. Itt fél évig maradt. 1922-ben visszament Siófokra Pollák Ferenchez, aki 4-5 segéddel dolgozott. Két-három hónapig maradt ott. Aztán egy idősebb szaktárs rábeszélésére Székesfehérvárra mentek ketten. Albérletben laktak s időnként Mózes nevű cipész mesternél kaptak munkát. A Szoc. Dem. Párt tagjai lettek mindketten. Onnan közvetítették ki őket oda, ahol éppen munka volt. Egy szombat este az elnök felajánlotta; ha van kedve, menjen Várpalotára, mert ott van munka. Elment.

VÁRPALOTÁN

Czák Ignác cipésznél helyezkedett el. Négy segéd dolgozott a műhelyben. Koszt, lakás a munkaadónál volt. A Temető utcából⁴ nyíló keskeny közben volt a ház. Üzlethelyiség az utcára nyílt. Műhely is itt volt. Aztán egy szoba a családnak, konyha, melynek külön bejárata is volt a z udvar felől, majd egy szoba a segédeknek. 1924 májustól októberig dolgozott Czákéknál. Heti 70 000 Korona és ellátás, lakás volt a fi-